

O zamanlar konuşmayı bilmezdik, ama buna gerek de yoktu. Şahsen ben sessizliği severim. Ama nasıl söylesem... İlk başlarda yaşadığımız sessizlik, mutlak bir sessizlikti. Ses denen şeyi bilmezdik bile. Hatta başlangıçtan milyonlarca yıl sonra, İhvantup böğürmeyi ilk kez gerçekleştirdiğinde, bunu Mehventep'e karşı bir silah olarak bile kullanmıştı. Büyük patlamanın ardından şekil değiştirmelerimiz devam ediyordu. Önemsiz ayrıntılara girmeyeceğim, Triyas dönemi¹ sanırım. Uzun zamandır İhvantup'u izliyordum. Mehventep ortalıktan kaybolmuştu o günlerde. İhvantup, Jura çağında² ortaya çıkan dinazorları görmüş ve hayran kalmıştı. İlk Allosaurus'u³ gördüğünde ağzı nasıl açık kaldı, görmeliydiniz. Hemen bir tanesinin içine girdi. Yeni gücüne çok çabuk alıştığını söyleyebilirim. Hele birkaç değişiklik yaparak oluşturduğu Tyrannosaurus'la⁴ kusursuzluğa ulaşmış, milyonlarca yıl dünyaya egemen olmuştu.

¹Mezozoik zamanın birinci alt bölümü olan jeolojik zaman dilimi. Günümüzden 251 milyon yıl önce başlayıp 205 milyon yıl önce sona erdiği kabul edilir.

²Mezozoik zamanın Triyas'tan sonra gelen, ikinci dönemi. 205 milyon yılla 142 milyon yıl önce arası. Dinazorların gelişip çeşitlendiği dönem olarak bilinir.

³Bir dinazor türü

⁴Büyük bir etobur dinazor. Devrinin en güçlüsü olarak kabul edilir.

Gece oluyordu. İhvantup kendisine geceyi geçirebileceği uygun bir yer seçtikten sonra vücut ısısını düşürmeye başlamıştı. Bir karaltının hızla yanından geçtiğini gördü. Önce aldırmadı, sonra o şeyin, bu saatlerde nasıl bu kadar hızlı hareket edebildiğine şaşırды. Denemeye kalktı... ama hayır... Hava iyice soğumuştı; yattığı yerden kıpırdayamadı bile. İçinde, kurtulamadığı bir tedirginlikle, çaresiz uyudu.

Ertesi sabah uyandıığında geceki karaltı hâlâ aklıdaydı. Yükselen ısıyla birlikte vücudu çözülmüş, kıvraklığını yeniden kazanmıştı. Çevik bir hareketle kuyruğunu oynattı, kafasını iki yana salladı... Birdenbire arkasına döndü ve bir düşmanı ısırılmış gibi yaptı. Kendi gücüne bir kere daha hayran oldu. Ama ya dün gece?.. Soğukta bile bu kadar hızlı hareket eden bir canlı olabilir miydi?

Yok yok, öyle şey olmazdı; olamazdı ki. İşte milyonlarca yıldır dünyadaydı. Bu, dev sürüngenlerden daha iyi yapıda canlılarla karşılaşmamıştı. Güçlü bedenleri, doğaya tam anlamıyla uyum sağlamıştı. Böyleyken onlar bile geceleri kıpırdamıyorlardı da...

Evet, mutlaka yanılmış olmalıydı.

Bu olayı kafasından attıktan sonra avlanmaya çıktı. Güneşin yükselmesiyle birlikte açlığı kendini daha fazla hatırlatır olmuştu. Dev eğrelti otlarının arasında yiyecek ararken kırık yumurtalara rastladı. Hepsini parçalanmış, içleri boşaltılmıştı.

“Bu, bir Oviraptor’un işi olmalı.” diye düşündü İhvan-tup. Oviraptor adını taktığı küçük dinazorlar, diğer dinazorların yumurtalarını çalarak yaşardı. Eğer öyleyse bugünkü yiyeceğini bulmuştu işte. Gürültü etmemeye çalışarak avını aramaya koyuldu. Çok dikkatli olmalıydı, çünkü bunlar tehlikeyi fark ettiklerinde oldukça hızlı kaçabilirlerdi. Uzun dilini uzatıp havayı tattı. Yakınlarda bir dinazor vardı, ama türünü anlayamadı. Biraz daha ilerlemişti ki hiç beklemediği bir şekilde, yerde yatar buldu onu. Üstelik bu bir Oviraptor değil, kendi yaptığı Tyrannosauruslardan biriydi. Günün bu saatinde çoktan uyanmış olmalıydı. Üzerine eğilmesiyle hızla geri sıçraması bir oldu. Ölmüştü. Şaşkınlıkla duraladı bir süre. Çevresine şöyle bir bakındı; ağaçlar devrilmemişti, otlar dipdiri duruyordu. Oysa bir mücadele olsa ezilirlerdi. Demek ki... Ne düşüneceğini bilemiyordu, kafası karmakarışık olmuştu.

Çekine çekine dinazorun üzerine yeniden eğildi. Hayır, ne Triceratops’un⁵ boynuz darbeleri ne de başka bir dinazorun güçlü dişlerinin izleri... Yalnızca küçük küçük yaralar vardı görünen; en hassas bölgelerde, ustalıkla açılmış, küçük yaralar. Tüm iştahı kaçmıştı. Şaşkın şaşkın yürüyor, bir yandan da bu işi kimin yapabileceğini düşünüyordu.

⁵Gözlerinin ve papağan benzeri gagasının üzerinde boynuzları ile tanınan 72-65 milyon yıl önce yaşamış türleri oluşturan cins.

Birden durdu. İçinde bir his vardı. Mehventep'e rastla-
dığında ortaya çıkardı bu his. Öyleyse yakınlarda bir yerde
olmalıydı. Dilini dışarı çıkardı, havayı tattı. Solundaydı; ba-
şını hızla sola çevirdiğinde onu gördü. Oradaydı işte; bir
kayanın üzerinde oturuyordu. Daha önce hiç görmediği bir
türdü bu. Dinozorların çoğundan çok daha küçüktü. Yaratık
da onu görmüştü. Bir süre hiç kıpırdamadan birbirlerini süz-
düler. İhvantup bir adım atınca diğeri hemen kayanın üze-
rinden yere atladı ve sık otların arasında kayboldu. Peşinden
koştı, ama yetişemedi.

Bu olay İhvantup'un aklından gün boyunca çıkmadı. Güç-
lü Tyrannosauruslardan birinin ölüsünü buluşu, ardından o
yeni canlıya rastlaması kafasını karıştırmıştı. Evet, o dinozoru
Mehventep öldürmüş olmalıydı. Ama ufak tefek, çelimsiz bir
yaratık nasıl olur da dünyanın hâkimi bir Tyrannosaurus'u
öldürebilirdi? İşte bunu aklı almıyordu.

Akşama kadar bu düşünceler kafasından hiç çıkmadı.
Mehventep geri dönmüştü ve bir an önce yok edilmesi gere-
kiyordu. "Ondan kurtulmanın bir yolunu bulmalıyım." diye
geçirdi aklından; çok geç olmadan bu iş bitmeliydi.

Akşam olduğunda kendine rahat bir yer buldu, ısısını dü-
şürmeye başladı. Uykuya dalmaya hazırlanıyordu ki Meh-
ventep'i gördü karşısında. Kıpırdamaya çalıştı, ama hava
çoktan kararmış, soğumuştü; başaramadı. Oysa bu yeni ya-
ratık hiç de soğuktan etkilenmiş görünmüyordu.

"Soğuk havada bile hareket edebilmeme şaşırılmış gibi-
sin." dedi Mehventep, "Ne o, yoksa beni beklemiyor muy-
dun? Ne yani, birkaç milyon yıl ortada yoktum diye benden

kurtulduğunu mu sanıyordun? Eğer öyleyse işte buradayım ben. Senin yanışın ne, biliyor musun? Bu kocaman yaratıkları çok üstün görüyorsun. Öyle ki milyonlarca yıldır şeklini değiştirmedin. Oysa çevre şartları değişir; sen de buna uymalı, evrim geirmeliydin. Ama o minicik beyninle ne kadar düşünebilirsin ki? Kanımca artık dünyayı benim yaratıklarımın ele geçirme zamanı geldi. Dünya biraz da memelilerin egemenliğini tatsın. Sakın seninkilerin soyunu tüketemeyeceğimi sanma. Öyle çabuk öleceksiniz ki kimse bu işin nasıl olduğunu anlayamayacak bile.”

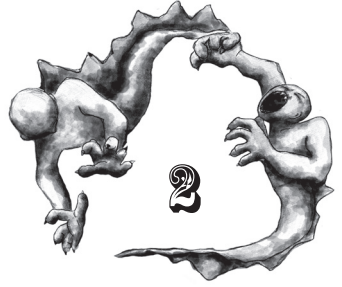
İhvantup’un yanına gelerek üzerine tırmandı.

“Dünya’ya doğru bir göktaşını çağırđım. Çarpışmanın ardından da çok soğuk bir dönem başlatacağım, öyle ki hiçbiriniz uyum sağlayamayacaksınız. Kalanları da şimdi seni öldüreceğim gibi yok edeceğiz.”

Hafif bir kahkaha attı:

“Güle güle İhvantup, ben kazandım.”

Keskin dişlerini İhvantup’a geçirip kemirmeye başladı.

Hidrojen için çok hoş bir tanım vardır: “*Renksiz, kokusuz, yeterli zamanı verdiğinizde insana dönüşen madde.*” Milyonlarca yıl geçti ve doğa, bu en karmaşık canlısını, insanı üretmeyi başardı. Eh, Mehventep’in katkıları da az değildi hani. Birkaç denemeden sonra “Homo Neanderthalis”⁶ denen türde karar kıldı. Doğrusu Neanderthal insanlarına bakıp hayran olmamak olanaksızdı.

⁶Yaklaşık 200 bin ile 35 bin yıl önce yaşamış insan türüdür. Latince adı Homo sapiens neanderthalensis. Bizim türümüz olan Homo sapiens’e göre biraz daha irice bir insan türüdür.

Rüzgâr, tepelerin arasından uğultuyla esiyordu. Kış bitmişti, ama hava hâlâ soğuktu. Gri bulutlarla kaplı gökyüzünde güneş belli belirsiz seçiliyordu. Bozkır yeşermeye başlamıştı. Avcılar tepeyi tırmandılar. Gözleri çevreyi süzüyordu. Havayı kokluyorlardı bir yandan da.

“Havadada duman kokusu var.” dedi içlerinden biri, “Ateş yakıyorlar...”

Tepenin üzerine geldiklerinde iki avcı da kendini yere attı. Aşağıda insanlar vardı; biraz daha geç kalsalar görüleceklerdi.

“Bunlar onlar...” dedi Ugrahk arkadaşına, “bunlar, yüce Tratos’un aradığı insanlar.”

Tepenin altında bir grup insan bir ateşin başında toplanmıştı. Ellerindeki taş parçalarını birbirine vurarak yontuyorlardı. Birkaç kadın, bir geyiğin derisini yüzüyordu. İçlerinden biri kalktı, az ilerideki mağaraya girdi.

“Kadınlar var.” dedi Trazak gülererek. Ugrahk’a döndü, “Yiyecek de var. Tratos’a haber verelim. Bizi ödüllendirir.”

“Olur.” dedi Ugrahk, ama yerinden kıınılamadı. Biraz daha seyretmek istiyordu.